

הלכות כבה סימן תרל

ואם לאו פסולה. ואם כמך הספקך על צמודים והכרעים הם דפנות, אפלו אין גבוה עשרה מהמטה עד הספקך בשנה, מיון שיש עשרה טפחים מהארץ עד הספקך:

תרלא סכה שחמתה מרבה מצלתה ויתר דיגני הספקך, וכו' י' סעיפים:

א *ככה שחמתה וצליתה *שוין מלמעלה, פסולה, לפי שהחמה מתפשטת בהחוקה (א) ויהיה למטה חמתה מרבה מצלתה, אבל אם חמתה וצליתה (ב) שוים מלמטה, כשרה: ב (ב) יאם ברב ממנה וצליתה מרבה שני משהוויין ובמעוט ממנה חמתה מרבה משהו, בענין שקשנצנרף יחד חתמה והצל של כל הסכה יהיה וצליתה מרבה מחמתה משהו, (ג) כשרה: הגה (ד) ויש (ג) מחסורין אם הסכה גדולה ויש מקום שבעה על שבעה שחמתו מרבה, אף-על-פי שבצורתו כל הסכה הני הצל מרבה יין ספ"ט וסיכה): ג דרך הסכוף להיות קל כדי שיראו ממנו (ה) הכולבים והגדולים. יהיה המעצה קמין פית, (ו) אף-על-פי שאין הכולבים נראים מחובת, (א) [ג] כשרה: ד יהיה פשוט דק מאוד שיש בה אור הרבה אלא שאין שלשה טפחים במקום אחד, וכן הכל וצליתה מרבה מחמתה, כשרה: ה יהיה הסכוף מרבלל (פרוש, מבלבל), והוא הסכוף שיהיה מקצתו למעלה ומקצתו למטה, פשוט, (ז) והכלבד שלא יהיה בין העולה והיורד שלשה טפחים. י'ואם היה (ח) ברחב זה העולה (ז) *טפח או יותר, אף-על-פי שהוא גבוה משלשה טפחים ואין אותו כאלו ירד למטה (ט) ונגע בשפת זה היורד, והוא

א נכי וזקין כקמא דסכה כיה ממשטה שם ב מיקרא דרבי יוחנן י"ג וכפרות קראש קמא ג וישלמי תבואו קראש ד נמיס ה קשנה שם כיה ו קשנה שם ו הקמאלה לה נב שמואל ז שם הקמאלה לה שמואל הקרוש דש"י התוספות שם התוספות שם הנהיה ספח ח לראשונה דאבי שם ט קמאמסא דרבי שם

באר היטב

(א) שוים. וצטרחזקנים בשם ב"ח פוסל בין שוים מלמטה או מלמעלה, ועין ד"אורח: (ב) מחסורין. הינו שלא לישב באותו חלק שחמתו מרבה, אבל לשאר החלק אין זה פוסל אותו בין שיש ליורד בה, וכ"פ הב"ח: (ד) טפח. שאנו חשוב להיות אהל ואמרין

שערי תשובה

[א] כשרה. עבד"ט. וכ"י פסח הדובדבד פאשר יהיה האסן שא"א לבל קצת מנסךר מפני (אזיה טפח) (סכה) נט לסוף על הפכשדים:

שם הכשר ספה, ט"ז: (ג) כשרה. ולביש פוסל קשארן הפטר וכול

משנה ברורה

דקבלת טמאה על הסכף נאמר ולא על הדפנות. ומכל מקום לכתחלה נכון להזהר בזה, פי יש מן הפוסקים שחמורין בזה [מ"א כסימן הרכס ט"ח]:

באור הלכה

* שוין מלמעלה פסולה. הגה בטור הביא דעת בעל הטור להקה, ולא הביא המחבר את דעתו פלל, משום דהרמב"ם והר"ף והרא"ש כלם קמיי בשיטת רש"י ובמ"ו שפסקו בה שצלתן ערוך. ואבי סצאחי עוד ראשוני ראשונים דסביר גמכן הכי והם הרבנו חננאל והר"ץ גיאות: * טפח או יותר וכו', והוא שיהיה מוכן וכו'. מחבר העתיק דבריו מלשון הרמב"ם, משמע דסבירא לה דאם היה רחב הקפה העליון יותר מספח בענין נמי באור שבין התחתונה יותר מטפח שיהיה ראוי להודיד העליון פתחים, אבל הרמ"א דקנין וכתב דהנינו שיש באור שבין התחתון טפח, הורה לנו בזה דדעתו קמסקנת הרמב"ם א בחודשיו הכל שיש בין התחתונה טפח סני והנרא כביאוד והגרע"א), ומה שצינו: ר"ן פרק הישן ובית' יוסף בשם הרמב"ם, הוא לאפוקי מדעת רש"י (וחוסמות דסבירא להו דאפלו אין באירי שלמטה פותח טפח אמרין גמ"ס י' חכט רמ"י

א (א) ויהיה למטה חמתה מרבה מצלתה, ואז תבטל המעוט נגד הרב"ו והני באלו לא ספך פלל, ובשוים מלמטה כשרה, דידוע (ב) דאז למעלה מקום הנמים רחבים מן האויר: ב (ב) אם ברב ממנה וכו'. דוקא באסן זה, אבל בהסוף, דהנינו שמעוט הספח הזה צל הרבה ורחב הסכה הנה חתמה הציח מצלתה, באסן שקשנצנרף כל הסכף ביחד יהיה הצל מרבה, (ג) פסול: (ג) כשרה. אפלו לישוב פחת אותו חלק שחמתו מרבה, לפי שהוא בטל לגבי רב הסכף שצליתה מרבה:

(ד) ויש מחסורין וכו'. דעתו, דאפשר דהגמרא לא אירי בק בספה קטנה שהיא שבעה על שבעה, דאז אמרין דהמעוט שבה בטל לגבי הרב, אבל בספה גדולה שיש בה שבעה על שבעה שחמתו מרבה, הוא מקום חשוב ואינו בטל לגבי שאר הסכף שצלחו מרבה, ועל-פן אין לישוב באותו חלק, (ג) אבל לשאר החלק אין זה פוסל אותו לכלי עלמא בין שיש שם הקשר ספה, ואפשר עוד, דאם מפסיק כל אחד הרפן בזה באפן שבמקום שצל מרבה לא ישאר רק שני דפנות, צדדיו עיון על כל הספחה [פמ"ג]: ג (ה) הכולבים והגדולים. הינו (ז) הנראים בי"ם בעוד שלא שקעה תמה, והאחרונים פתחו, דלכתחלה בעינן דאפלו בלילה נראו כוכבי לילה פוחתה, והברכי-משה הביא בשם הגרי"ל דמתר לספה הסכה עב הרבה, דאי אפשר שלא יראו בה כוכבים, אף-על-גב דבלילה אינו רואה הפוכבים, מפל מקום פיום אפיא חודים וסדקים גככפה מקומות, עד פאן לשונו. ועין בספר בכוריי-עקב דהמקל גתה לא הפסיד, ובפרט היכי שיש לחש דאם יצשה הסכף דק ייתד וישב הרוח יותר תוף הסכף ויצטרע ברוח וכדנה. ועין בפרי מגדים שכתב, דאפשר לענין ראית הכולבים די בקל הסכה אם הוא רואה רק במקום אחד, מה שאין בן באם היה מעצה הרבה מאד עד שאין הגשם יכול ליור דחוב, לזמן דאמר דפסולה, כל שיש ארבעה טפחים בזה (ב) סוף פסול מקרה: (ו) אף-על-פי שאין הכולבים וכו'. רוצה לומר, (ו) לא גדולים ולא קטנים. וכתבו האחרונים, דמכל מקום אם היא מקבה כל-כף עד שאין הגשמים יכולים ליור בחובה אפלו קשיו' דיין גשמים מרבים, ואם-כך הני בעין בית, יש להחמיר ולפסל משום גזנת בית: ומכל מקום דירעבד פאשר אי אפשר לשל קצת מהסכה מפני איה סכה, (ז) יש לסמוך על הפכשדים: ד (ז) ובכלבד וכו' שלשה טפחים. דכל פחות משלשה פתח תשיב: (ח) ברחב זה העולה טפח. רוצה לומר, בקל (ח) קנה קנה מן הסכה הנה רחבו טפח. דאז תשיב לומר בקו' ודאין וכו': (ט) ונגע בשפת זה היורד. רוצה לומר, שבסכה התחתון יש גמ"ס חלל בין קנה לקנה, ודאין

שער הציון

בעלמא, עין שם, ובדאי יש לסמוך על דעת המקלין בזה, אכן לכתחלה נכון להזהר בזה לצאת ידי כל הדעות, ועין ברבי תרפ"דחננאל על הרא"ש: (א) רש"י: (ב) דרכי-משה ושאר פוסקים בשם רבנו ירמיהו: (ג) ט"ז ופשוט: (ד) הנ"א וש"א: (ה) ומכל מקום אם נטל אמר"פן מקצת עכי הסכף מעליו אין צריך לנגעו הנשאר אפלו הניחו כבה-אחת, כי אין שם סכף פסול ממש עליו נשם בא"א: (ו) ואפלו אין ינועזי השמש וראין בתוכה [ט"ז]: (ז) שער-תשובה. ועין בשבלי-הלכות: (ח) תר"ן: (י) שער-תשובה. ועין בשבלי-הלכות: (ט) תר"ן:

הַלְבוּת סֵפֶה סִימָן תַּרְלֵא

ביאורים ומוספים

[משנ"ב ס"ק ז]

וְלֹא פִּקְחֵי אִם הָיָה קָצֵר בְּשִׁעוּרוֹ מִן הַקְּנָה הַעֲלִיּוֹן⁸.

פסל' באופן שמרוחק שלשה טפחים מהדופן, כיון שהפסק האויר גורם שהסכך אינו נמשך עם הדופן.

ואם אין שום דופן שנמשכת כנגד הסכך הכולט מהסוכה, כתב החזו"א (שם) שאין הסכך כשר מדין פסל', כמו שמוכח מדברי הרא"ש (סוכה פ"א סי' לה) וכן מבואר בקרבן נתנאל (שם אות ז) ובפמ"ג (סי' תרלב א"א ס"ק א), ובשו"ת מנחת יצחק (ח"ו סי' ס אות ז) הוסיף שכן משמע מלשון הרמב"ם והטור והשו"ע שכתבו שדופן אחת נמשכת עם הקנים. מאידך, במג"א (סי' תרלב ס"ק א) מבואר שהסכך כשר מדין פסל' גם אם אין דופן שנמשכת מהסוכה כנגדו [וכן משמע בתוס' (סוכה יז, א), וראה חזו"א (שם) ושו"ת שבט הלוי (שב אות ב-ג)], וכן צידד הבכורי יעקב (סי' ז), אלא שלמעשה כתב (ערוך לנו סוכה יד, ב ד"ה שם דע"ל, ובתוספת בכורים סי' תרלב ס"ק ג) שהדבר צ"ע לדיוא.

ואם הסכך שמונה אצל הדופן הקצרה בולט מחוץ למקום הפנות הסוכה, הסתפק בשו"ת שבט הלוי (שם אות ה) אם מקום זה כשר מדין פסל' [לפי המג"א], או שדנים כאילו הדופן הקצרה מתארכת כנגד הדופן הארוכה, וכביכול הוצאת בין חלק הסכך שבתוך הסוכה לחלק שמחוץ לה.

וגם אם עשה את שתי המחיצות באותו אורך, ורק לאחר מכן האריך את אחת הדפנות, כתב הערוך השלחן (סי"א) שמסתבר שאין המקום שכנגד הדופן שהוסיף נחשב כסוכה נפרדת שאין לה שלש דפנות, אלא כחלק מאותה סוכה, ולפיכך כשר הוא מדין פסל'.

ולענין פסול סכך הקודם לדפנות, המבואר ברמ"א לקמן (סי' תרלה ט"א), כתב המקור היים (לבעל הנתירות, הגהות וקצת ביאורים על המגניני ארץ על המג"א סי' תרלב ס"ק א) שדין פסל' מכשירה, מאידך, המהריק"ש כתב (ערך לחם סי' תרלה, נדפס בשולי גליון השו"ע הוצאת מכון ירושלים שם) שדין פסל' אינו מכשירו.

11) ובביאור המסקנא, כתב השו"ע הרב (סי"ט) שאף שגילה דעתו שמקום זה אינו נחשב חלק מהסוכה, אין מתחשבים בדעתו, כיון שעשיית הסוכה אינה צריכה בוונה, ולפיכך כשר הוא [וראה מה שכתבנו לעיל (ס"ק יד)].

[משנ"ב ס"ק יט]

דְּקִיָּא לָן: פְּרוּץ קְעוּמָה, מְתָר¹².

12) ואם יש בסכך הכשר נקבים קטנים, כתב החזו"א (א"ח סי' קנ ס"ק יא) שגם אם יש נקבים באותו גודל בסכך הפסול, הסוכה פסולה, כיון שלמעשה רוב הסוכה אינה מוצלת נוסך כשר, שהרי אף החצי הכשר אינו מלא, ויש בו נקבים. מאידך, בשו"ע הרב (סי"א) מבואר שאפילו אם הסכך הכשר אינו צפוף, והסכך הפסול עבה וצפוף ומיצל בסוכה יותר מהכשר, מינו הסוכה כשרה, כיון שהמקום שעליו מסכך הסכך הכשר שווה למקום שעליו מסכך הסכך הפסול, וכוכה כזו תהיה פסולה רק אם יש אויר בין קצה הסכך הכשר לבין הסכך הפסול, שנמצא שהסכך הכשר מסכך על מקום מועט יותר מהפסול.

[משנ"ב ס"ק יז]

מְקַל מְקוּם מוֹעֵלֶת הַמְּחֶזֶה זו גַּם לְקָרְאִי⁹.

9) וגם אם חשב שהסכך העודף היוצא מן הסוכה לא יעמש בסכך ולא נתנו לשם צל, כתב החזו"א (א"ח סי' קמד ס"ק א) שכשר הוא מדין פסל היוצא מן הסוכה, כיון שהפסול של סכך שלא הונח לשם צל קל יותר משאר פסולי סכך, מחמת שאין בו חיסרון בעצם אלא רק במחשבה, ולפיכך מועיל דין פסל' להכשירו.

[משנ"ב ס"ק יט]

וְעַל-יְדֵי-זֶה יָכוֹל לְהִשְׁתַּמֵּשׁ עַד סוּף הַדָּפֵן הָאֶרְבָּעִי¹⁰ וכו', אֶפְשָׁר דְּגַלְהָ לְעֵתוֹ לְעֵשׂוֹת פֶּל הַסֵּפֶה בְּדַפְנוֹת אַרְבְּעוֹת וכו'¹¹.

10) ואם הדופן הקצרה אינה דופן גמורה אלא היא עשויה מצורת הפתח בלבד, כתב החזו"א (א"ח סי' עה ס"ק ח) שאין אומרים דין פסל' להמשיך אותה עד כנגד הדופן שכנגדה.

ואם הדופן האמצעית אינה שלמה אלא העמיד פס ארבעה טפחים בריחוק פחות משלשה טפחים מאחת מהדפנות, ולאחר הפס עשה צורת הפתח עד הדופן שכנגדה, כתב החזו"א (שם) שאין להכשיר את המקום שנמצא כנגד הדופן הארוכה, כיון שהדופן הנחשבת כדופן הישלישית של הסוכה היא הדופן האמצעית, שהרי היא אינה שלמה ומתכשרת רק על ידי פס ארבעה, ולפיכך אין לומר שהדופן הקצרה שאינה נמשכת כנגד הארוכה נחשבת כדופן הישלישית, אשר מספיק שיהיה באורכה טפה, אלא דינה כדופן השניה בסוכה שצריכה להיות שלמה, ואין הסוכה כשרה אלא עד סוף אורך דופן זו ולא יותר.

וגם אם הסכך של הפסל' שיוצא מן הסוכה אינו רחב שבעה טפחים, והוא גם מרוחק מהדופן הארוכה יותר משלשה טפחים, כתב החזו"א (שם סי' קמד ס"ק א) שכשר הוא מדין פסל'. מאידך, בשו"ת שבט הלוי (ח"ה סי' עג אות ד) כתב שנראה שאין לומר דין

הלכות סבה סימן תרלא

צו באר הגולה

י ברתא שם יט
 ודקתקשר לה עולא
 כ שם דקתקשר לה
 ל ברהי רב יסון
 ל הראי שם
 מ טקשר שם סו
 ג שם דקתקשר צנחא
 רבנא דתנאאל ודבנא טמ
 קמו שקבת הראיט
 שם ס דקתקשר רב
 אפי שם ע כרביא שם
 פ טקשר שם ורבי
 ורביה אלפא רביה
 הל

(י) שיהיה מכון כנגד שפת הירוד. הגה דהגה שיש באורי שבין הפתחון ספת שאנוי להוריד העליון, (יא) נאזו כשרה *אפלו חסותה מרבה, שיהא הצל מרבה כשהחמה באמצע (יב) (ס) הרקיע (ר"ן פירק חישון וכו' בשם הרמב"ם): ו' קנים היוצאים לאחור הסבה, כגון שאחורי דפן אמצעי בולטים קנים מן הסבה, (יג) ויש בהם הקשר סבה וצלתה מרבה מחמתה ושלש דפנות, פשרה, (יד) אף-על-פי שהדפן האמצעי לא נעשה בשבילם אלא בשביל עקר הסבה שהוא לפנים ממנו: ז' יוכן הקנים הבולטים מן הסבה לצד הפרוץ ודפן אחד נמשך עמהם, (טו) אף-על-פי שצדקה דפן על (ו) העדדיון יתר על שבעה, והנה לן למימר הרי גלה דעתו לעשות כל הסבה בפרטות ארבות, ודפן אחד שנמשך עם הקנים של סבה אינו מן הסבה אלא בפני עצמו עומד, ונמצא שאין לו אלא דפן אחד שהוא הדפן הנמשך, אפלו הכי כשרה: ח' מסכה בשפורין (טו) שהם פסולין לסבה בהם (יז) ואין בהם ארבעה, (יח) ואין מהם ארבעה במקום אחד, והניח בין שפוד לשפוד כמלא שפוד ונתן שם סבה קשר, פסול, (יט) ישאי אפסוד (ו) לצמצם שמימלא כל האויר מסבה קשר, ונמצא הפסול מרבה, *אבל אם העדדיון סבה הקשר מעט על הפסול, *או אם היה הפסול נתון שתי (כ) *ונתן הקשר (כ) ערב או איפכא, קשר, שאז מתמלא כל האויר מסבה קשר. (נבואה בסבה גדולה, אבל בסבה קטנה צריך להיות מן השפודים (כא) פחות מלששה במקום אחד) (כ"י ומד"א ספראג): ט' פיה המרבה הנסרים (כב) שאין עליהם מעויבה (פרוש, ט"ט וצירדות שמימין עליהם) ונא (ט) להקשרו לשם סבה, (כג) די בנה שיקיר (כד) כל המסמרים לשם צעית סבה, *או שיטל

באר היטב

דעתו שצדקה יתר מהקשר מן המכה, ויש לנו לומר דער מקום שצדקה מחצה מהני וספי לא ופה שצדקה מחצה א' ארך ביותר זה אינו מן הסבה, כמ"ל אפי"ה קשר עם שם וחשיבון חסותה שצדקה עם לזה קאלו הגיט הדפן הקשר עד סוף הפקל האויר, ט"ו, ע"ש: (ו) לצמצם, דאם הנה אפסוד הנה מותר, דק"ל פרוץ עומד מותר: (ז) ערב, ואם אינו נתון ראשי הקשר על הפסול נופל לארץ והלכה ח"ל הפשר מרבה, רש"י: (ט) להקשרו וכו', וזהו פ"י אקרא בבטול תקרה קא מפלגי, ונבטל רש"י שם דאלו

חבל רמי: (ה) הרקיע, ר"ל אפי"ה שחמתה מרבה מצלתה כשהחמה באמצע הרקיע קשר. מקומות מ"ם בין שצלתה מרבה מחמתה כשהחמה באמצע הרקיע קשר. וצ"ח מה שהקשה למה אמרו בנבואה לשמואל שנה כשהניח תרתי, אפאי לא אמרו דגם לשמואל נאז כמו לרב, עין שם דף כב ע"א וד"ק: (י) העדדיון, כלומר, לא מפניו אם אין דפן השני החיצון רק ז' טפחים פשיטא שיש להסיר אותו חלק היצא מן הדפן האויר, דאקרינן שפנתו להשפמש בכל הסבה, מאד"כ בעושה דפן השלישי יותר מ' טפחים הרי גלה

באר היטב

* אפלו חסותה מרבה, רק שיהא הצל מרבה וכו'. פן צריך לומר [כגרי יע"ש]: * [נתן הקשר ערב, הנה סקמ"א אבותם העתיק דברי רש"י: ואם אינו נתון ראשי הפשר על הפסול נופל לארץ, והלכה מרי לה הפשר מרבה, ולא העסקתו, כי תמחה האחרות] [הפס"ג וכן הבגד"ש]. והו' ש"ך רק לשיטת רש"י דהסוגיא אולא לטמן דאמר פרוץ עומד אסור, והלכה פשוט שיהא הפשר מרבה, אבל השלשון צריך תלא אול לשיטת רבנו תנאאל ורבנו תם דהסוגיא אולא למאן דאמר פרוץ עומד מותר, רק משום דאי אפסוד לצמצם שמימלא כל האויר ונמצא הפסול מרבה, אבל כי משנינו שנותן הקשר ערב והניחו שידחק כל חמיבת קנה לתקבו בין שפוד לשפוד, אז אפסוד שמתמלא כל האויר, ונמצא פרוץ עומד ומותר: * א' שיטל מבין שני הנסרים אחד וכו', הלפי מאי דקמא לן לקמן פ"ימ תרלב סכך פסול פוסל באמצע בארבעה טפחים, מתוקמא כגון דהו' שני פסלים באמצע ואין מן הדפן עד הפסול ארבע אמות

משנה ברורה

כאלו חלל של סכך התחתון נגע משפת זה הירוד ונסתם חללו ונתו פתוא: (י) שיהיה מכון כנגד וכו'. רוצה לומר, הקהל שבפתחון ויהיה מכון נגד רחב הקנה העליון, שיהיה ראוי להוריד העליון ביניהם, כמו שבאר הרמ"א, ולא פסקי אם הנה קצר בשעורו מן הקנה העליון: (יא) נאזו כשרה אפלו וכו'. וכל-שכן אם אין בין קנה עולה לקנה יורד שלשה טפחים, בודאי מהני אפלו חסותה מרבה מצלתה: (יב) הרקיע, רוצה לומר, אף-על-פי שחמתה מרבה מצלתה כשהחמה באר מקומות ומאיר אוהר דהך אלקסון בין קנה לקנה, מכל מקום פיון שצלתה מרבה מחמתה כשהחמה באמצע הרקיע וצומחת בראש כל אדם, שפיר דמי: ו' (יג) ויש בהם הקשר סבה, של שבעה על שבעה טפחים: (יד) אף-על-פי שהדפן האמצעי לא נעשה בשבילם וכו'. כגון שהרתיק דפן אמצעי משפתו והכניסו יותר מאמה לתוך החצות אחר שראה שהקנה היה בכה, (ט) ומכר מלחא שהוא נעשה בשביל סבה פנימית, מכל מקום מועלת (י) המחצה זו גם לכרא"י, (יא) והספימו אחרונים, דאפלו אם הפחצה זו נעשית רק על-ידי לביד גס-פן מהניא אף לכרא"י: ז' (טו) אף-על-פי שצדקה דפן וכו', כלומר, פשיטא אם אינו אלא שבעה, כנחתו להשפמש בכל הסבה ולא צדקה אלא כהקמן חכמים [שכך דינו (יב) לתתלה שכיבול לעשות הדפן השלישי של שבעה טפחים או על-ידי טפה קטנה וצורת הפחה, וכג"ל בסימן תרל טע"ב, ועל-ידי זה יכול להשפמש עד סוף הדפן האויר], מה שאין כן בשבעה יתר על שבעה טפחים, אפסוד דגלה דנחתו לעשות כל הסבה בפרטות ארבות וכו': ח' (טז) שהם פסולים לסבה בהם, כגון שהם של כדורל הפסולים לכלי עלמא, וצ"ח לעיל בסימן תרלב טע"ב: (יז) ואין בהם ארבעה, דאי יש בהם ארבעה טפחים, הלא קומא לן דסכך פסול פוסל באמצע בארבעה טפחים: (יח) ואין מהם ארבעה במקום אחד, רוצה לומר, אפלו על-ידי צורה משנים או משלשה: (יט) ישאי אפסוד וכו', דאם הנה אפסוד הנה מותר, דקמא לן: פרוץ עומד, מותר: (כ) ונתן הפשר ערב, בין כל שפוד ושפוד נתן הקשר שם לתקבו ודחיקו ביניהן שלא יפול המשם לארץ: (כא) פחות משלשה במקום אחד, דקמא לן לקמן בסימן תרלב טע"ב א דבסבה קטנה פוסל סכך פסול בשלשה טפחים, עין שם: ט' (כב) שאין עליהם מעויבה, וכל-שכן אם הנה מעויבה על הנסרים והסיר הפעויה ונאסר-הן פקפק הנסרים, (יג) דבראי מהני, דהא עביד מעשה רבה לשם סבה [אחרונים]: (כג) די בנה שיקיר וכו', ומתני קנה כאלו סכך בתחלה בכל הנסרים לשם סבה: (כד) כל המסמרים וכו'.

שער הציור

(ט) וכמתי פנה לנשב טה דנטט השלשון צדקה יתר מהקשר מן המכה, ויש לנו לומר דער מקום שצדקה מחצה מהני וספי לא ופה שצדקה מחצה א' ארך ביותר זה אינו מן הסבה, כמ"ל אפי"ה קשר עם שם וחשיבון חסותה שצדקה עם לזה קאלו הגיט הדפן הקשר עד סוף הפקל האויר, ט"ו, ע"ש: (ו) לצמצם, דאם הנה אפסוד הנה מותר, דק"ל פרוץ עומד מותר: (ז) ערב, ואם אינו נתון ראשי הקשר על הפסול נופל לארץ והלכה ח"ל הפשר מרבה, רש"י: (ט) להקשרו וכו', וזהו פ"י אקרא בבטול תקרה קא מפלגי, ונבטל רש"י שם דאלו

